

În fluxul confuz de informații care invadează viața noastră cotidiană, ar trebui decelat eventual prins un cap de ață în gherghelul democrației originale românești, prin care să putem noi, cei mulți, adeseori muți, să încercăm a aduce pe un anumit făgaș, convulsiile devoalate ori nu, aflate în planul politicii interne.

Carevasăzică avem un Parlament, ultra-populat, înăuntrul căruia nici actuala coaliție așa-zis reformatoare, nu are aplecarea să îl reducă, măcar pentru viitor, potrivit unui referendum ajuns acum în uitare, mai avem și cele două camere în care lăncezesc mii de propuneri de acte normative și mai avem ceva, o gălceavă permanentă în sânul actualului arc guvernamental, pe care noi votanții am crezut sincer că va fi altceva decât criptocomunismul iliescian. Deputații și senatorii aleși democratic trebuie să muncească pentru popor și în numele lui că acesta ar fi rolul lor. Chiar dacă mulți, în anii de mandat, cu venituri stabilite chiar de ei, câștigă neverosimil pentru un trai decent la care se adaugă cabinetele locale, cu secretarele și șoferii aferenți. În acest trai opulent trebuie să și producă ceva. Noi ce i-am ales suntem molâi, nu îi punem la treabă așa cum fac alții prin Europa civilizată. Așadar, dacă au un cabinet în teritoriu, secretară, șofer și ce o mai fi pe acolo, noi care i-am ales trebuie să venim spre ei, în zilele de audiență să le spunem păsurile noastre, că acum pe ecranul meu TV foarte mare, apare doar domnul Rădoi, cel de la Metrou, fost PSD-ist de nădejde și alte figuri emblematic; un Ciorbea de pildă tot de prin sindicate scandalizat că în apropierea conacului lui a început o dezvoltare imobiliară, ori a altui sindicalist Mitrea, consultant, fără a explicita de ce în mandatul lui de Ministru al Transporturilor au fost achiziționate vagoane parcă de prin Spania ce nu încăpeau prin tunelurile românești, și care au ruginit nu se știe pe unde; ba și vagoane de metrou pentru care au trebuit să fie șlefuite peroanele și multe, foarte multe năzbâții pentru care neexistând o lege a răspunderii ministeriale nimeni din țara noastră care greșește nu răspunde cu nimic. La vârful politichiei ori prin ministere pentru greșelile/ bazaconiile lor nu răspund decât cu calitatea lor. De ce nu și cu averea lor personală prezentă, întinsă până la gradul IV de rudenie? Disoluția este prezentă pe oricare palier al societății românești "Trebuie să ne apărăm țara" ar fi un subiect. De cine să ne-o apărăm ar răspunde majoritatea respondenților, că ne apără NATO. Poate că ar trebui să reintroducem stagiul militar obligatoriu, ca în alte țări europene. Răspunsul ar fi: Voi, vreți să ne întoarcem spre o Dictatură? La capitolul hai să ne apărăm de inamicul invizibil

omniprezent pe mapamond cu derivatele sale super-nocive - COVID19 evident, prin vaccinare și printr-o anume conduită protectivă; și aici bântuie dezbinarea - mulțimi întregi de semeni refuză această variantă. Răspunsul pentru aproape jumătate din populația țării ar fi; nu ne vaccinăm, e o mână sinistră a Oculței Mondiale alimentată acum și de către așa-ziii experți OMS că virusul nu ar avea originea în laboratorul chinez. În fine într-un cor nebun (nu și în alte țări europene care iau măsuri drastice evident impopulare) că trebuie să deschidem Țara ca pe vremuri, că orice fel de opreliști sunt neadecvate conducătorii vremelnici înregistrând pe cale de consecință căderi semnificative în sondaje. Și mă cuprinde așa, un dezgust că nu mai pot să gust ce se livrează acum pe media: că actualii diriguitori, ori nu au vectorii necesari de informare credibili ori nu se face ce era prevăzut în așa-zisele programe de guvernare.

UN FEL DE DEZGUST

Simt acum un profund dezgust
De tot ce se întâmplă'n țară
Cu fruntea sus, aș vrea, august
Să mă aplec spre omul de la țară.

Am resorturi în timpuri ancestrale
Să mă îndrept spre veșnicie
Cei de'acum ne oferă doar belele
Jalnice momente de slugărnice.

Cei ce țin plugul în mână
Brăzdând păguboasele ogoare
Este dator, răspicat, ca să le spună
Voi ce aveți scepul în mână - oare?

Nu priviți spre acest Ev lipsit de sens?
Uitați-vă la cei mulți dezbrăcați
Că muncesc epuizant - atâta de intens
Dându-vă "hrană", fără ca să meritați!

Gâlceava ce-o aveți în Parlament
Este pentru noi ceva ce n'are sens
V-am ales, așa se cade, pentru moment
Vom ști să vă înlăturăm, într-un consens.

Evenimentele care se succed acum pe Mapamond, nu neapărat legate de SARS COV 2, într-o dinamică poate nemaîntâlnită în istorie, pot crea cadrul unei analize a vârfurilor diriguitoare, precum foaia de parcurs a țării noastre. Sunt trecute dacă nu în derizoriu măcar pe plan secund, afirmații, luări de poziție sau dimpotrivă de acceptare tacită a unor încrâncenări nedecelabile sau poate ascunse de perdeaua coronavirusului. Bunăoară la reuniunea de la Davos, la începutul acestui an, cu foarte puține informații din partea celor care conduc Planeta, poate cel mai la curent om din lume, domnul Putin, a lăsat audiența cu gura căscată când a afirmat că în prezent omenirea are doar două opțiuni să se reformeze sau să dispară. Imediat a fost vizitat de comisarul diplomației europene Josep Borrell, acesta fiind invitat așa cum susține presa europeană de abilul ministru de externe rus Lavrov - care nu are de gând să se pensioneze. În timpul așa-ziselor negocieri pe probleme care nu au fost devoalate, Rusia a expulzat așa ca o frondă, diplomați germani, suedezi, polonezi ca să dea o lecție pârlîților de emisari vest-europeni care de atâtea ori în istorie, la masa negocierilor pe felurite probleme istorice cu acest colos - întins pe douăsprezece fuse orare - chiar dacă este încolțit de o cascadă de opreliști occidentale, lui marele Țar nici nu-i pasă. În zona decidenților europeni, se manifestă o deingroladă sistemică. Valul patru al pandemiei, cu rămurelele virusurilor venite din

Anglia, Brazilia, India, Africa de Sud și de aiurea, au năvălit peste Europa, suprapuse cu o relativă relaxare, astfel că au determinat un alt fel de lock-down. În paralel economiile mari suferă, cele mici se prăbușesc, iar tabloul general este oarecum apocaliptic. Autoritățile nu mai știu ce decizii să ia, în contextul presiunii venite din mediul economic dar și al alegătorilor. Pentru măsuri logice dar nepopulare Angela Merkel a trebuit să renunțe la ele și să își ceară scuze în genunchi pe coji de nuci. Domnia sa e la sfârșit de mandat, nu mai candidează dar își protejează partidul și fidelizează electoratul prin acest gest de umilință. Într-o altă paradigmă, inițiativa celor 3 Mări este o coagulare polonă-croată. Cea din urmă abia intrată în familia europeană, cu dorința de a deveni un tigrișor zonal, cel puțin acest reper de dezvoltare îl are ca țintă de țară; dar la ce ne-ar mai folosi nouă? Capitala României acum poate reprezenta un hub. De pildă în zona energetică zona Mării Negre cu uriașe resurse de gaze, apoi petrolul care de peste 140 de ani se extrage din pântecul dealurilor noastre, cu energia curată am ajuns peste anii 2030. Sunt tot atâtea repere și nu sunt singurele ca România să se afle în centrul atenției europene și nu numai; se pune o singură întrebare. Și de ce nu se află? Actualmente omenirea în sens generic este într-o autentică derivă. Deriva ca definiție ar fi o abatere, o depărtare de pe un drum/ cale, normal sub acțiunea unor factori exogeni. În egală măsură poate fi o derivată a unei funcții generată de o înclinație spre o gândire carteziană (cogito ergo sum), "Cuget deci exist". Plecând de la acest sumar concept Descartes a crezut foarte mult timp că gândirea este rațională; de fapt gândirea conștientă abia atinge 2% restul îl reprezintă cea inconștientă. Punea într-o paradigmă de tip existențialist "Mă îndoiesc de adevărul tuturor credințelor mele. De îndoiala mea nu m-aș putea îndoii..." și, demonstrația pe acest subiect continuă abordând diverse tipuri de gândire. Punctul final al demonstrației "Dubito, ergo cogito, ergo sum". Este de fapt o îndoială asupra propriilor concepte, un fel îndoială metodică. În agregatul politic actual, funcțiile carteziene acționează pe deplin; mulțimea produs corespunzătoare unui partid la putere, poate acționa în mulțimea adversă, ansamblul general fiind un mix ale cărui derivate înspre perechi ordonate conduc spre mulțimi nevide, de fapt averse de putere în orice parte ar fi ea. În "Meditații" despre "filosofia primă" Descartes perora cu aplomb celor trei relaționări esențiale "eu cuget", "eu exist" concluzia fiind "cuget, deci exist". În planul practic existențial cotidian, după o perioadă destul de apăsătoare, de limitări a afacerilor ori a unor drepturi fundamentale ale oamenilor, acum când se pare că Pandemia și-a domolit agresivitatea, au început, ca un fel de compensare, proteste masive ale oamenilor în mai toate țările Europei civilizate. Anumite segmente sociale de acolo și chiar ceva inițiatori de pe aici, și-au amintit că au ceva de plătit guvernanților. Și, pe fundalul fostelor restricții, împletesc, într-un nefast melanj, adevăratele probleme sociale cu impulsurile (finanțate evident) ale vectorilor est ori ai îndepărtatului orient, spre a strivi mai întâi societatea civilă și pe un plan perfid construit și economiile acestor zone. Față de acest mix, societatea umană/ politică și zona supermediatizată a efectelor încă prezente, ba vizibil inflamate pentru viitorul imediat, a flagelului cu ventuze care se pare că nu ne va părăsi (așa vor experții) ani buni de acum înainte se pune o întrebare; comportamentul uman va mai fi vreodată ca mai înainte? Categorie nu; felurile fine demarcații între vectorii umani, pe multiplele fațete de interes/ afaceri, vor fi pentru mai mulți ani, afectate precum societatea post Primului ori celui de-al Doilea Război Mondial. Economiiști de prestigiu de la noi, ne prezintă, că nu au și pârgurile de influențare cifrele seci izvorâte din economia actuală, nu din cea ideală aflată în cabinetele ministeriale, arată o altă fațetă, mult mai sumbră a realităților din teren. Deficit de cont curent, unii spun ușor sub, alții mult peste 50%. Am ajuns așadar ca să fim slugoi pentru aproape o jumătate din economia țării. Împușcatul a lichidat această anomalie, evident printre altele și cu prețul vieții, iar succesorii lui, în așa-zisul regim democratic ne-au adus într-o situație de declin economic. Acest retard financiar se va răsfrânge și asupra nepoților noștri; mamaie și tataie, realizați oare acest lucru? Cei care acum îi dezmiardați, îi mângâiați pe creștet, îi strângeți la pieptul vostru, sunt osândiți a plăti dementele cheltuieli/ împrumuturi făcute de către politicienii ultimilor treizeci de ani. Defunctul ne-a lăsat în conturile țării peste 8,5 mld. \$ (cam vreo 20 mld. euro) iar ca datorii ale altor țări către noi tot cam atât. Acestea au fost pulverizate în primii ani de domnie democratică, trecând apoi pe împrumuturi, acordate cu generozitate de băncile occidentale spre îndatorarea noastră pe

vecie. Ce mai gănguresc economiștii: că exportăm materii prime și importăm materii finite. Asta este o afirmație ca să se afle și ei în treabă. De ce acest lucru? Că ei, politicienii cu slugile lor obediente, au distrus aproape toată structura industrială a României. Și atunci aceste materii prime unde le poți prelucra? Mai toți economiștii aruncă pe piață vorba: să dezvoltăm industria prelucrătoare. Ori sunt naivi ori sunt rău intenționați - cu ce obiective industriale să prelucrăm materiile noastre prime? Acest paradox ar fi doar un mic artificiu lingual. Dar structura juridică, unanim acceptată (să spunem așa că nu avem încotro) cum acționează pentru apărarea avatarurilor românești. Pământurile din vestul și centrul țării au fost redobândite de cei ai căror strămoși au fost despăgubiți de către Regele Ferdinand cu peste o sută de tone de aur. Mai apoi hotărârile date de CCR în ultimii ani și mai aprig în Pandemie, au fost corelate cu situațiile faptice, concrete, ori au avut la bază un fel de retard istoric? Părerea mea personală este că CCR ar trebui să fie trecută ca structură în cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar eventualele divergențe să fie soluționate de un conclav (asemănător celui din SUA) format din douăzeci și patru de persoane alese aleator din rândul celor care au absolvit un stagiu de învățământ superior. Dacă se infirmă soluțiile date de CCR - automat membrii ei sunt considerați demisionabili cu toate consecințele derivate. Aceasta ar fi o propunere pe care o consider că nu va fi luată în discuție niciodată, pentru bunul motiv că ne complacem în această stare de captatio benevolensis. Pe plan intern ar mai fi și alte bazaconii. Bunăoară șantierul naval Mangalia în care statul român are o participație de 51%, dar managementul este al olandezilor. Ei nu plătesc datoria istorică, societatea Damen (cea care construiește la greu) a primit acest cadou. Cine și cu ce preț i l-a dat? Dar ei olandezii țin colțul sus ca să nu intrăm în Schengen. Mă pârlitilor, aici faceți bani la greu iar ăia - acum năpăstuiți de inundații - ne țin la respect! Iar acum ce să vezi, după ce și-au încasat milioanele de pe comenzile tocmai încheiate, că nu prea mai au ce lucra pe moment, au trecut muncitorii în șomaj. Alte telegrame: Ungaria persistă în atacuri nerușinate la adresa României, iar oficialii noștri tac. Ucraina atacă comunitățile românești de la ei împiedicând sistematic schimbul de valori între entitățile de la noi (ONG-uri) și cele similare de la ei. Și pentru a nu mai continua la nesfârșit pe acest subiect, adică atacul sistematic al înconjurătorilor asupra nației române; Vladimir Putin printre alte luări de poziție cu caracter mediatic, atacă și România că a invadat și anexat înainte de al Doilea Război Mondial, ținuturile Hertza și Sudul Ucrainei. O afirmație murdară și lipsită de sens. Ar trebui să privească la conducătorii lor - Stalin de pildă ca fiind unul din cei mai mari criminali din istoria modernă a lumii, iar Federația Rusă pe lângă tezaurul românesc pe care îl țin ostatic de peste o sută de ani, ar trebui să plătească și ceva miliarde de dolari pentru nenorocirile produse de conducătorii lor, după îndatorarea germană. După modelul românesc ar trebui să i se spună chiar pe canalele diplomatice "Ciocul mic" că ești în off-side și trebuie să stai, nene Putin, în genunchi în fața națiunilor civilizate. Păi ai ocupat Crimeea întemeind acolo cea mai mare bază militară de la Marea Neagră, o altă bază ai construit-o recent în Siria, ba prin Libia divizată îți bagi coada și iată că acum ai descoperit că România a adăstat la zone masiv populate cu români (între timp de ei depopulate). Rușinică, minciunică și alte apelative asemănătoare. Asta este pe partea externă și nu este chiar tot, dar spre interior cum spunea un critic economic nu demult, pe moment suntem într-un creuzet de foc. Fluxurile de venituri către bugetul statului sunt cele mai mici din UE (ceva peste 30%), datoria publică este în floare, iar măsurile de ajustare a structurilor bugetivore sunt doar în planul intențiilor. Și iată, că de fapt, nici nu ne așteptam, așa ca de niciunde a venit toamna "lungă, slabă și zăludă" (Topârceanu) cu abundență pentru unii sau cu sărăcire pentru alții, oricum, inevitabila ei prezență nu avem decât să o salutăm și de ce nu să îi dedicăm o incantație.

INCANTAȚIE

A venit vremea, părăsindu-ne penatele
Cu ciocu'nainte brăzdând zările
Bate sunet surd de toamnă cu frunze veștejite
Prin livezi, ori în sufletele noastre răvășite

Colind mental potecile de munte
Vorbind cu brazii, cu alte animale mărunte
Și îmi răspund că totu-i tern.
Pe jos podoabele pomicole bătrâne se aștern.

Singurul Bachus e vesel, cântă-n lăută
Că frunza ruginie a viței îl încântă
Zglobiii struguri topiți acum în must
Acompaniați de o pastramă'n frigare și gust

Plăcerile ultime ale verii în apus
Gândind că în decorul sublim sunt un intrus.
Ba circadiene viețuitoare terne
Ar vrea să ne afunde în taverne.

La orizont se apropie un fuior de furtună
Răscolindu-mă cu'o nevăzută geană
Aș vrea să-nlătur difuza stihie
Ce-ncearcă năvalnic spre mine să-nvie

Vestigii de vulturi dominând înălțimile
În gheara lor, un snop de fulgere răscolesc simțirile
Dezlănțuind Apocalipsa peste echinocțiul de toamnă
Și astfel apare de niciunde acea superbă rază diafană.

Voi iele păgâne
Ce-odatăți fost zâne
Slobозиți îndurarea
Amortind durerea
Liniștindu-mi gândurile
Așezându-mi așteptările
Adunând din zările
Toate împlinirile.
Caste viețuitoare perene
Cu inscripții ferme
Ar vrea să ne invadeze
Cu moroi și șteze
Revărsând din potire
Din antice menhire
Energii solare
Spre păcătoși devastatoare.
Și cu iarba seacă
Împletind oleacă
Neîmplinirile
Într-o văgăună, îndoielile.
Lasă piatra locului
Și suflul ghiocului
Blocând belelele
În armonie cu stelele.

Poate fi o concluzie coagulată pe tremolul aspirațiilor noastre de a fi mai buni, mai cucernici și de ce nu să intrăm în realul cotidian pe care îl putem modela doar prin osârdia românului oriunde s-ar afla

el. Cât despre democrația adevărată românească, rămâne să mai vorbim, că de fapt este o treabă a naibii de complicată.

Florian Laurențiu Stoika

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*